

LIBRIS

We know
books

O LUME MINUNATĂ

(Lecturi de vacanță)

Clasa a II-a

Editura Ars Libri
Buzoești, 2018

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
**O lume minunată : (lecturi de vacanță) : clasa a
 II-a / culegător: Adina
 Grigore. - Buzoești : Ars Libri, 2017
 ISBN 978-606-36-0200-9
 I. Grigore, Adina (antolog.)
 821.135.1**

Certificat seria Q nr. 107
ISO 9001: 2015

Copyright © Editura Ars Libri, 2018
 Editor: **Adina Grigore**
 Redactor șef: **Cristina Ipate-Toma**
 Ilustrații: **Dragoș Bujdei-Țebeică**
 Tehnoredactare și DTP: **Ștefănescu Mihai**
 Grafică: **Mariana Muscalu**

Comenzi:
 Editura Ars Libri, Costești, Jud. Argeș
 Tel./Fax: 0248 546 357; 0725 897 099; 0745 095 083
 E-mail: arslibri@yahoo.com
www.edituraarslibri.ro

Tiparul executat la Tipografia Polichrom Industry 2006 Costești, jud. Argeș

Cuprins

Micul Prinț - Vanitosul de Antoine de Saint-Exupéry.....	4
Firul de pai, tăciunele și bobul de fasole de Frații Grimm....	6
Primăvara de Vasile Alecsandri.....	9
Leul și vulpea de Dimitrie Țichindeal	10
Micul coșar de Edmondo de Amicis.....	12
Fântâna fermecată de Frații Grimm.....	15
Stiglețul și ciocârlanul de Alecu Donici.....	19
Niculae la pepeni de Cezar Petrescu.....	20
Regele Midas de Charles Perrault.....	23
Limba românească de Gheorghe Sion.....	26
A muril Luchi de Otilia Cazimir	27
În curtea mea de Emil Gârleanu.....	30
Frunzele de Bogdan Petriceicu Hașdeu	34
Unde a zburat rândunica de Titel Constantinescu	35
Poveste de iarnă de Mircea Sântimbreanu.....	39
Sorcova de Barbu Ștefănescu Delavrancea.....	41
Colinde, colinde de Mihai Eminescu.....	44
Soarele și omuleții de zăpadă de Mioara Cremene.....	45
Povestea cărții de povești de Emilia Căldăraru.....	52
Leul și elefantul la drum - basm popular cubanez.....	55
0 și 1 de George Ranetti.....	58
Povestea balenei de Rudyard Kypling	60
Povestea rinocerului de Rudyard Kypling	64
Cățelușul șchiop de Elena Farago.....	69
Portretul colegei de bancă de Mircea Sântimbreanu.....	70
S-a născut Bambi după Felix Salten.....	75
Un duel de George Topîrceanu.....	80
Iepurașul de catifea de Margerz William.....	83
Iedul cu trei capre de Octav Pancu-Iași.....	88
Scufița Roșie de Frații Grimm.....	94
Gândăcelul de Elena Farago.....	100
Florile micuței Ida după Hans Christian Andersen.....	102
Greierile și furnica de George Crețeanu.....	110
Albă-ca-zăpada și cei șapte pitici de Frații Grimm.....	112

Vanitosul

de Antoine de Saint-Exupéry

A doua planetă era locuită de un vanitos.

– Ah! Ah! Iată vizita unui admirator! strigă de departe vanitosul imediat ce îl zări pe micul prinț.

Căci, pentru vanitoși, ceilalți oameni sunt admiratori.

– Bună ziua, spuse micul prinț. Aveți o pălărie caraghioasă.

– E pentru salutat, îi răspunse vanitosul. Pentru salutat când sunt aclamat. Din nefericire nu trece nimeni niciodată pe aici.

– Da? zise micul prinț care nu înțelesese.
– Lovește-ți mâinile una de alta, îl sfătui atunci vanitosul.

Micul prinț își lovi mâinile una de alta. Vanitosul salută modest, ridicându-și pălăria.

– Asta e mai amuzant decât vizita regelui, își spuse în sine micul prinț. Și reîncepu să își lovească mâinile una de alta. Vanitosul reîncepu să salute, ridicându-și pălăria.

După cinci minute de repetat, monotonia jocului îl plictisi pe micul prinț:

– Și pentru ca pălăria să cadă, întrebă el, ce trebuie făcut?

Dar vanitosul nu îl auzi. Vanitoșii nu aud niciodată decât laudele.

– Mă admiri într-adevăr mult? îl întrebă el pe micul prinț.

– Ce înseamnă a admira?

– A admira înseamnă a recunoaște că eu sunt omul cel mai frumos, cel mai bine îmbrăcat, cel mai bogat și cel mai inteligent de pe planetă.

– Dar tu ești singur pe planeta ta!

– Fă-mi această plăcere! Admiră-mă oricum!

– Te admir, spuse micul prinț, ridicând un pic din umeri, dar de ce te-ar putea interesa asta?

Și micul prinț plecă.

Firul de pai, tăciunele și bobul de fasole

de Frații Grimm

Trăia odată într-un sat o bătrână foarte săracă. Și azi puțin, mâine puțin, bătrânica asta izbuti să strângă o grămăjoară de fasole, cât să-i ajungă pentru o mâncărică, și se pregăti să o fiarbă.

Făcu deci un foc buniceț și, ca să-l încingă mai repede, zvârli în vatră și o mână de paie. În clipa când aruncă fasolea în oală, un bob de fasole lunecă jos, fără ca băbuța să bage de seamă, și nimeri pe pământ, lângă un fir de pai. Cam în același timp sări, din gura vetrei, un tăciune aprins și, ca un făcut, căzu și el lângă firul de pai și bobul de fasole.

Firul de pai prinse atunci să-i întrebe:

– De unde îmi veniți, dragi prieteni?

Tăciunele răspunse:

– Spre norocul meu, am izbutit să scap la vreme din foc, că de n-aș fi avut în mine destulă tărie, mă aștepta o moarte sigură. Aș fi ars până rămâneam numai cenușă și scrum.

Fasolea istorisi și ea:

– Și eu am scăpat teafără și nevătămată abia cu o clipă înainte. Dacă bătrâna ar fi apucat să mă arunce și pe mine în oală, iahnie mă făcea, fără nicio milă, ca și pe frățanii mei.

– Credeți că pe mine nu m-a pândit o soartă asemănătoare, vorbi iarăși firul de pai. Pe toți frații mei bătrânica i-a trecut prin foc și prin fum; câte șazeci deodată prindea... noroc că eu nu m-am putut strecura la timp printre degetele ei!

– Și acum ce ne facem? întrebă tăciunele.

– Eu aș gândi așa - glăsui fasolea - fiindcă am avut norocul să scăpăm teferi, deși ne aflam la un pas de moarte, să facem un legământ de prietenie și, ca să nu ne mai pândească pe aici cine știe ce primejdie, s-o pornim împreună spre alte meleaguri.

Propunerea fu pe placul celor doi și-o porniră degrabă la drum.

Curând se găsiră în dreptul unui pârâiaș, și cum nu se afla prin preajmă nici un podeț, nici măcar o scâdurică, se gândiră în ce chip ar putea să ajungă pe malul celălalt. Dar vezi că nu-i dădură de rost ce să facă. Și cum stăteau ei așa, numai ce-i veni în minte firului de pai un gând năstrușnic:

– Eu o să mă întind cât sunt de lung de-a curmezișul apei, iar voi o să treceți peste mine, ca peste un pod adevărat.

Și zicând acestea, se întinse de la un mal la celălalt. Tăciunele, mai repezit din fire, mai focos, se avântă cutezător, țopăind țanțoș, cu pași grăbiți și

mărunți, pe podețul de curând durat.

Dar când ajunse pe la mijlocul podului și auzi pe sub el murmurul apei, i se făcu frică, rămase pe loc și nu mai îndrăzni să meargă mai departe. Cât ai clipi, firul de pai începu să ardă, și arse până ce se rupse în două, căzând în pâraiaș. Tăciunele alunecă și el, și cum nimeri în apă, sfârâi și-și dădu duhul.

Fasolea, care era mai prevăzătoare din fire, rămăsese pe mal, așteptând să vadă ce fac ceilalți doi. Și când se întâmplă istoria cu pricina, începu să râdă și cu atâta poftă râse, că nu se mai putu opri și deodată crăpă în două...

Și fără îndoială că i-ar fi sunat și ei ceasul morții, dacă norocul nu i-ar fi scos în cale un croitor care, obosit de atâta drum prin lumea largă, tocmai se așezase pe malul pâraiașului, să se mai odihnească puțin. Cum era milos din fire, croitorașul nostru scoase

din tolbă ac și ață și mi-l cusu pe bobul de fasole frumușel la loc. Când se văzu iar întreg, bobul de fasole îi mulțumi din toată inima.

Și fiindcă croitorul folosise ață neagră, de atunci toate boabele de fasole au rămas cu o dungă neagră.

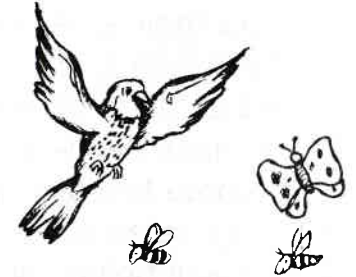
Primăvara

de Vasile Alecsandri

A trecut iarna geroasă,
Câmpul iar a înverzit
Rândunica cea voioasă
La noi iarăși a sosit.

Dintr-o creangă-n alta zboară
Sturzul galben, aurit
Salutare, primăvară,
Timp frumos, bine-ai venit!

Turturelele se îngână,
Mii de fluturi vezi zburând
Și pe harnica albină
Din flori miere adunând.

Cântă cucu-n dumbrăvioară
Pe copacul înflorit,
Salutare, primăvară,
Timp frumos, bine-ai venit!

Leul avusese o viață lungă și îndestulătoare, dar, îmbătrânind, nu mai avea nici iuțeala, nici puterea, nici virtutea sa, ca pe vremea când era tânăr, astfel încât să le supună pe viețuitoare și să le mănânce.

Se întreba adesea ce se va întâmpla cu dânsul de acum înainte. Așa că, de la o vreme, începuse să se gândească și să socotească în fel și chip cum să facă să își ducă viața la fel ca în tinerețe. Pe urmă, îi veni în minte că, de multe ori, aici, pe pământ, ceea ce nu se poate face cu iuțeala, cu puterea și cu virtutea, se poate realiza cu istețimea sau cu viclenia. De aceea s-a prefăcut bolnav și, intrând în peștera sa, s-a întins și s-a lungit.

Pretutindeni s-a dus vorba că leul cel înfricoșător e bolnav și aproape de sfârșitul vieții.

Adevărat este că, cei ce pe leu îl doreau mort, lesne au dat crezare zvonului.

Auzind acestea, multe viețuitoare s-au îmbulzit care mai de care să intre mai înainte în peștera leului, sub pretextul de a cerceta starea acestuia, dorind să îl vadă cum își sfârșește suflarea. „Săracul, bietul leu!” spuneau prefăcute animalele în timp ce se înghesuiau la intrarea peșterii.

Ce credeți că face leul văzându-se împresurat de atâtea jivine? Când pe una, când pe alta le apucă hoțește, ca și când ar dori să își ia rămas bun de la ele, apoi le mănâncă.

Într-o zi a venit să îl viziteze și vulpea.

– Cum ești, unchiule?

– Rău, draga mea fiică, răspunse leul.

Apoi îi zise:

– Dară vino mai aproape, să mă vezi!

– Iartă-mă, unchiule, căci nu am vreme. Mă grăbesc tare – a răspuns înțeleapta jivină – și nu știu cum, nici nu prea aș dori, căci văd multe urme către tine, iar dinspre tine nici măcar una.

Și vulpea plecă. Apoi merse la celelalte animale să le povestească ceea ce văzuse, pentru ca și ele să se păzească de șiretenia leului.

